

Patakra érkeznek

SIPOS BEATA

(Esze Tamás Gimnázium,
Mátészalka)

folk-beat

— Megzenésített verseket adtál elő, köztük olyat is, melynek a zenéjét és a szövegét is te irtad. Hogyan zenésítesz meg egy verset?

— Olvasok egy költeményt és ha valami megfog a szövegében, ráadásul jó a ritmusa, akkor veszem a gitáromat, és egészen hamar, néha öt-tíz perc alatt megszületik a megzenésített vers. Aztán még kis csiszolás, le-nomítás és jöhet az előadás. Amikor színpadra lépek, szeretném a közönséget ráhangolni arra az érzelmvilágra, melyben a dalok születtek.

— Mennyit kell gyakorolni egy folk-beat énekesnek?

— Először is, nem tartom magam folk-beat énekesnek, bár ebbe a kategóriába soroltak. Én a „mai dalosok” közé tartozom. Ebben a műfajban a zenének és a szövegnek is illik mondani valamit. Ezért is írjuk mi magunk szövegeinket és zenéket — nem akarunk másokat utánozni. Sokat gyakorolok, amennyi időm az iskolán kívül marad, azt gitározással töltöm. Hétvégeken sokszor lépek fel Mátészalkán vagy a környékén. Kétszer voltam már országos találkozón Székesfehérváron, egyszer klubtalálkozón Gyöngyösön. Most Miskolcra készülök egy békenapra. Az április negyedikei főpróbáért is le kell mondanom egy fellépésemet.

KATONA KOLLEGIUM, NYÍREGYHÁZA

színjátszás

— Talán kezdjük a szereposztással. Mutakozzatok be!

Csatlós András — csősz; Farkas Imre — kikiáltó, plusz egyszerű falusi paraszt Kovács Barnabás — én vagyok a darabban a legparasztabb. Kardos Vilmos — hát úgy, én vagyok az; Kardos Vilmos, a bíró; Vadász István — öreg I.; Zala Zsolt — nekem a csicskás szerepe jutott; Simon Gyula — öreg III.

— Mikor állt össze ez a kis színjátzókör?

Cs. A.: — Minden évben megrendezik a katonai kollégiumok kulturális seregszemléjét és az idén úgy nézett ki, nem tudunk egy tisztességes műsort összehozni. Utaztunk haza Tatáról és beszélgettünk Bellinszky Józsi bácsival, a rendezővel. Ő mondta, hogy jó lenne egy színpad

a kollégiumi műsorban. Itt abba is hagytuk a témát, legközelebb január hetedikén jött elő. Tulajdonképpen akkor döntöttük el, hogy mi heten, a 3. c-ből alapítunk egy kollégiumi színpadot. Az alapító gárdából előzőleg hárman játszottunk más színjátzókörben.

Z. Zs.: — Első fellépésünk február 16-án volt, a városi válogatón. A közönségnek nagyon tetszett a darab. Egy hét múlva került sor a tulajdonképpeni kulturális seregszemlére Tatán, s erről csak annyit, hogy arany diplomások lettünk.

F. I.: — Terveink szerint szeretnénk egy új darabot színpadra vinni. Címe: A lónak vélt menyasszony. Sárospatakra visszük mind

a kettőt, aztán majd ott eldől, melyiket adjuk elő.

— Az új darabotok ugyanolyan vásári komédia, mint a mostani, a „Rátóti csikótojás”. Miért ezt a műfajt játszatok?

Cs. A.: — A felkészülésre nem volt túl sok időnk, ezért olyan darabot kellett választani, amiben a szereplők természetes magatartást nyújthatnak. A színpadon úgy viselkedhetünk, mint a suliban vagy bárhol.

V. I.: — Ezt a vásári komédiát mi úgy szeretnénk előadni, ahogy az annak idején volt. Ugye, mentek a vándorszínészek, lepakoltak az út mellé, elkezdték verbuválni a közönséget. Innen jött egyébként az a gondolat is, hogy a Komám asszony kakasa c. nótával csalogassuk a közönséget előadásunkra. A darabunk közönségdarab, nagyon fontos, hogy sokan legyenek.

— A nézőket bevonjátok a játékba. Mivel tudjátok a nézők passzivitását megtörni?

F. I.: — A természetes játékkal. Megpróbálunk velük kontaktust létesíteni, kiszólunk nekik. Ennek két előnye is van. A darab pergő marad és esetleges bakiknál a közönségre bátran építhetünk.

Z. Zs.: — Erre elmondok egy történetet. Az első fellépésünkön Imre elfelejtette a szöveget. Nem ijedt meg, a nézőkhöz fordult: — Hát srácok, ezt elfelejtettem! Aztán valaki közbeszólt, ment tovább az előadás. A végén megkérdezték, hogy ez benne volt a forgatókönyvben?

LENGYEL ATTILA

Periszkóp pantomimesoport,

(NYÍREGYHÁZA)

L. A.: — Most a minősítőversenyre etüdöket állítottunk össze. Az első egy vendéglősről és egy részeg pincérről szól, a második címe „Párbaj”, a harmadik egy hardrock paródia, az utolsó pedig „Anyám, én meghalok” címmel szintén paródia egy filmforgatásról. A diáknapi selejtezőjének első fordulóján még nem ezzel a műsorral léptünk fel, a mostani egy új összeállításunk.

— Mondj valamit a „kis” Periszkóp történetéről és mutasd be a csapatot!

L. A.: — Nyolcodikos korunkban, tavaly álltunk össze. Nagyon sokat segít nekünk Fábián Gergő, a „nagy” Periszkóp vezetője. Dobos László tanár úr is foglalkozott velünk. Tagok: Palicz Anita, Bodnár Viktória, mint a gyengébb nem képviselői, Bódis Gábor, Garai Tibor és jómagam.

— Mi kell a jó pantomimhoz?

L. A.: — Óriási titka nincs. Bele kell élni magad a szerepbe.

A szabolcs-szatmári
„egypeceseket”
irta és gyűjtötte
Balogh József